

OPONENTSKÝ POSUDEK

Linda Konášová: *Filmové podoby Pavla Kohouta*.
Diplomová práce, Katedra filmových studií FF UK, Praha 2013, 122 s.

Linda Konášová se pustila do přitažlivě neobvyklého tématu. Ač po uši ponořena do „zlatých šedesátých“, po nové vlně ani stopy, na pitevním stole fenomén Kohout. Krátká životní epizoda Pavla Kohouta, po které zůstaly tři filmy s jeho podpisem v postu režiséra, dosud nikoho nezajímala a pikantní na tom je, že vlastně ani Pavla Kohouta samotného. Lákavá na tomto tématu je možnost vstoupit do adorované dekády tak trochu zadními dveřmi a nasvítit barrandovskou produkci z nepoužívaného úhlu.

Pavel Kohout není jednoduchá figura, a to jak ve smyslu politickém a uměleckém, tak i ve smyslu lidském. Velkou předností předložené práce je skutečnost, že si autorka dokázala udržet od objektu svého studia uvážlivou distanci a nenechala se strhnout ani k obdivnému tónu, ani k tónu odsudečnému, což jsou dva velmi rozšířené postoje k Pavlu Kohoutovi, které on sám ostatně rád provokuje. Základními informačními zdroji byly autorce primární prameny z barrandovského archivu a Národního filmového archivu. Klíčovou roli v práci sehrály zejména texty dokumentující jednotlivé fáze literární přípravy. Druhý zásadní zdroj představují výpovědi pamětníků, Pavla Kohouta samotného, ale i herců a dramaturgů, díky čemuž je práce plná rozmanitých jinde nesehnatelných detailů. Linda Konášová se k jednotlivým filmům přibližuje rekonstrukcí jejich geneze ve fázi literární přípravy a částečně i natáčení. Pak už je vnímá jen prostřednictvím dobových i dnešních ohlasů, takže jakási centrální analytická pasáž nad hotovým filmem v tomto pravidelně dodržovaném oblouku chybí.

Pravil jsem, že si autorka dokázala udržet od Pavla Kohouta zdravou distanci. V jedné věci mu ale zcela podlehla, a to ve způsobu uvažování o jednotlivých projektech. Jako dramatika zajímaly Kohouta příběhy s postavami a strukturace jeho podání, vizualitou jako by se vůbec nezabýval. Z posudku Oldřicha Daňka na scénář k filmu *Sedm zabitých* vyplývá, že levá strana scénáře prakticky chybí. Tak trochu se dá totéž říci o předložené práci. Kdo Kohoutovy filmy *Dvanáct* (1964), *Svatba s podmínkou* (1965) a *Sedm zabitých* (1966) neviděl, z četby této práce žádnou vizuální představu nezíská. Autorka filmy uchopila prostřednictvím dramaturgických analýz a Kohoutovo řečiště tak neopustila.

Má druhá výhrada se týká jakési zapouzdřenosti celé koncepce. Pohybujeme s autorkou výlučně v rámci Kohoutova života, ale kolem jako kdyby se nic nedělo. Přitom se Kohout stal filmovým režisérem v letech 1964 – 1966, takže v době, kdy to v českém filmu

opravdu vřelo. Nemám tím na mysli nějakou deskripci tehdejší produkce, ale historická kontextualizace se nabízela kupříkladu prostřednictvím profilu tvůrčí skupiny Kubala-Novotný, pro niž Kohout točil. Tvůrčí skupiny měly v šedesátých letech svou tvář, budovaly si každá svůj autorský okruh, měly každá svou sobě na tělo sestavenou uměleckou radu. To by zcela určitě Kohoutovu filmařskou epizodu někam umístilo. Jiný typ kontextualizace se nabízel ve srovnání s Kohoutovým generačním vrstevníkem, rovněž dramatikem Oldřichem Daňkem, který v šedesátých letech natočil pět filmů a který se od Kohouta liší právě velkou vnímavostí vůči obrazové složce.

Nicméně diplomovou práci Lindy Konášové považuji obecně za velmi zdařilou. Je pramenně precizní, rozvážná v hodnocení pramenů i pamětnických výpovědí, je napsána stylisticky vyzrálým jazykem, je rozvržena neodbíhavě. To jsou vesměs kladné rysy a nikterak samozřejmé. Doporučuji proto diplomovou práci Lindy Konášové k přijetí a navrhuji hodnocení **velmi dobře**.

V Chýnově 30. srpna 2013

doc. PhDr. Ivan Klimeš